

Sofus og Sally i vandland

Forfatter: Diana Guldbæk

Illustration: Josephine Kyhn

Udgivet ifm. Naturens Uge 2022.

Find alle fire eventyr på www.gronnespirer.dk

Tilhørende plakat fås ved henvendelse til Friluftsrådets Grønne Spirer.

Sofus og Sally i vandland

Det var forår. Om morgenen var det stadig køligt, men henad formiddagen havde solen varmet luften op, og en humlebi havde vovet sig ud på en flyvetur i det gode vejr. Nu fløj en solsort forbi byen og landede på det foderbræt, som børnehaven havde stillet frem til fuglene. Det var Sofus. Der lå et rynket æble, nogle solsikkekerner med skal på og lidt tranebær. Den glinsende, sorte fugl med det solgule næb lagde hovedet let på skrå, tog maden i øjesyn og åd så løs af foderet.

»Den solsort, der ikke synger, spiser«, sang Sally, som var en brun solsortehun. Sofus lagde hovedet på skrå og fik øje på Sally i et træ over hans hoved. »Men den solsort, der deler, sin kærlighed viser. Og jeg deler gerne med dig, kære veninde«. »En anden gang«, svarede Sally, »vi må gøre reden klar, der er æg på vej«. Men Sally var træt, så hun blev siddende lidt endnu.

Sally var ikke den eneste, der havde travlt med redebyggeriet. I en busk sad en lille musvit i skjul. I næbbet havde den en lille tot uld, som den havde plukket fra et lyst lammeskind, der lå henne ved børnehavens bålplads. Den så på en gang ivrig og nervøs ud. Ved siden af stod et lyseblåt redskabsskur, og her var en gruppe drenge og piger i færd med at hente skovle, murbrokker og murespande. På hovederne bar de farvestrålende kasketter og strikhuer, der lignede jordbær. Den lille musvit med uldtotten var flere gange lige ved at lette, men så fortrød den. Man kunne næsten se dens lille hjerte pumpe uroligt inde bag ved dens gule og sorte brystfjer. Da børnene endelig gik væk fra redskabsskuret og ned i den anden ende af haven, fløj den hurtigt hen til en cykelhjem, som hang på siden af skuret i et lille indhak. »Her er dejligt læ, for både vind og regn og folk og fæ«, kvidrede den rytmisk, og så placerede den omhyggeligt uldtotten i cykelhjelm og fløj tilbage til lammeskindet for at hente flere uldforsyninger. Jo, den var ved at bygge rede. I en cykelhjem...

Nu kom børnene tilbage til redskabsskuret. Denne gang sammen med en voksen. Ved siden af redskabsskuret stod en stor trætønde. »Er det egentlig en fastelavnstønde«, spurgte en af de store drenge. »Nej den er faktisk til at samle regnvand i«, svarede den voksne og pegede op mod redskabsskurets tag. »Kan I se tagrenden her?« Det kunne børnene godt. »Godt så! Når det regner«, forklarede han, men længere nåede han ikke. »Når det regner, får man fregner« sang børnene. »Ja, det er rigtigt« lo han, »men der sker også det, at når regnvandet bliver fanget i tagrenden her, så løber det ned igennem nedløbsrøret og videre ind i tønden her.« Børnene fulgte hans fingers bevægelser og nikkede.

Sofus og Sally betragtede børnene og manden og tønden. De blev helt forskrækkede, da en skade brød stilheden og tog plads ved siden af dem på foderbrættet. »Goddag i stuen«, hilste den, mens den åd løs af en langbenet edderkop. »Må jeg have lov at præsentere mig: Jeg hedder Spekula. Og hvem er så I?«. Fuglene udvekslede høfligheder, og snart ankom endnu flere fugle til

foderbrættet. Duen Durkan, blåmejsen Mejse, rødkælken Robin og mange flere lagde vejen forbi for at se, om der var noget at leve af. Og snakken gik. »Det er nu venligt af menneskene at tænke på os med alle deres kerner og frø, men åh, hvor jeg savner levende føde«. »Ja, sådan en lækker lille dansemyggelarve, se det er en rigtig delikatesse!« »Og så kan den danse, ikke stikke, har jeg hørt.« »Du skal helt ned til søen i parken. Mygge-larver finder du ikke her« sagde den altid så kloge skade. »Her er tørt som i en ørken«. »Men børnene har gang i noget med den tønde, og den er fuld af vand«. »Ja, det er sandt, se dem bare nu.«

Fuglene rettede atter deres opmærksomhed mod børnene, som ganske rigtigt var i gang med at tappe vand fra regnvandtønden. De fyldte de gule vandkander og de blå metalspande til randen. »Alle jer, der har vandkander, I må gerne vande herovre« sagde pædagogen og pegede på et stenbed fuld af duftende urter og en nyplantet hasselbusk. Og til alle jer med spande: Følg med mig,« sagde han og vinkede børnene hen til sig, »vi går i Vildhaven«.

»Lad os følge efter dem« sagde Spekula til de andre fugle. »Lad os finde ud af, hvad det er, de laver«. Og i hvert deres tempo fulgte fuglene efter børnegruppen ned til Vildhaven, hvor især planter som brændenælder, mælkebøtter og tidsler voksede frit. Her var liv og glade dage. Bænkebidere, regnorme og endda en enkelt sommerfugl. Jo, det var ikke helt tosset. Fuglene glemte hurtigt, at de var kommet for at spionere og kom til at fløjte af fornøjelse.

Små skovle lå spredt rundt i det høje græs og midt i det hele, var der gravet et stort hul. Sofus fik øje på en lækker regnorm i hullet og ville hente den til Sally, men måtte stoppe sig selv for ikke at flyve ind en murerbalje, der kom gående på fire ben. To af børnehavens drenge havde taget den enorme balje over hovedet, og nu gik de afsted i blinde. Det endte også helt galt, for de snublede i det store hul, de havde gravet. Ingen kom dog noget til, og de lo begge to. »Så I to, nu skal vi se, om hullet passer til baljen her. Kan I klare at få den i hullet?«, spurgte den voksne. Og det kun-

ne de. Bagefter byggede de en lille trappe af murbrokker og runde sten i baljen og fyldte baljen med regnvandet fra tønden. Alle hjalp til. Da de arbejdsomme børn igen var forduftet, faldt der en ro over haven, og fuglene turde nærme sig vandhullet i jorden. Selv den lille musvit, Musse, havde taget pause fra sit reddebyggeri og var den første til at sætte sig på vandhullets øverste trappesten. Den baskede lidt med vingerne, så vandet sprøjtede om den, og nu blev alle fuglene ivrige efter at komme til. Kun skaden Spekula var der ikke. Hvor var han?

Da børnene kom tilbage, hældte de nogle spandfulde grumset vand i vandhullet. »Det er søvand, det er søvand,« sagde Spekula og hev forpustet efter vejret. »Du er tilbage?« sagde en hun-skade spørgende. »Ja, jeg fulgte efter børnene. De har været i Slotsparken og hente søvand, det er fantastisk!!!« »Tag det nu roligt« sagde duen Durkan. »Du må lige forklare, hvad det er, der er så fantastisk?« »Kig«, sagde Spekula triumferende. »Dan-se-myg-ge-lar-ver! Og det er

jo bare en lille del af det. Da bierne og sommerfuglene og frøerne hørte om den her Vildhave, ville deres begejstring ingen ende tage. De lovede at komme på besøg, og I ved, hvordan det er: Hvor godtfolk er, kommer godtfolk til! Haven bliver til det rene paradys! Her kommer til at summe af liv«

Det var efterhånden blevet ret sent på eftermiddagen. Sofus og Sally havde fået nye kræfter efter fuglebadet og hjalp hinanden med redebyggeriet. Musvitten Musse skulle til at færdiggøre reden i cykelhjelm, da en høj rødhåret kvinde, en mor, løftede cykelhjelm ned fra krogen på redskabsskuret. Hun så uforstående på alle uldtotterne og skulle lige til at vende ulden ud på jorden, da hun fik øje på Musse med uldtotten i munden. Nu forstod hun. Musvitten havde valgt hendes datters polkaprikkede cykelhjelme som sit redested. Med langsomme bevægelser, for ikke at skræmme musvitten væk, hang hun cykelhjelm tilbage på sin krog og gik fra børnehaven med sin datter i hånden. Musse lagde sig tak-

nemmeligt til rette på sit bløde leje og mærkede, at det var tid. Æggetid. Og æggetid betyder rugetid.

Tre uger senere var hendes plettede æg blevet til de sødeste musvitunger. 5 unger var der kommet. Og et andet sted i haven ventede Sofus og Sally på, at det blev deres tur. Rødkælken Robin plaskede rundt i vandhullet og fulgte nøje med i dansemyggelarvernes liv. Han ville så gerne se, når de kom op for at danse. Så ville de nok også lokke flagermusene til. Masser af sommerfugle havde allerede fundet vej. De nød også godt af det vandhul, børnene havde lavet i Vildhaven. Robin havde holdt øje med nogle lange slimtråde med sorte prikker i. Nu havde prikkerne fået haler og svømmede rundt i vandhullet. De var blevet til haletudser. Og hvem ved, hvad de mon kunne blive til? Måske skrubtudser? Og hvem de kunne lokke til af nye gæster? Måske Sofus og Sallys unger. Når de havde lært at flyve. Det var allerede et fantastisk forår, og det tegnede til at blive begivenhedsrig sommer for alle. En vild sommer!

Lege og aktiviteter

- *Kan du fløjte som en solsort?*
- *Kan du forme en fuglerede ud af tørt græs, kviste, lidt mudder og andre ting, du finder i naturen.*
- *Har din børnehave et sted, hvor I kunne lave et vandhul for at lokke insekter og smådyr til?*
- *Har I baljer og spande, I kan stille frem før regnen kommer?*

I den vilde ende af børnehaven
lever Tutte Tidsel, Oddi Orm,
bænkebiderfamilien, solsorteparret
Sally og Sofus og alle de andre vilde
væsner. De følger med i børnenes
hverdag i børnehaven samtidig med, at
dyrene lever deres eget travle liv i den
lille natur på legepladsen.